

teatre

Bluf, de Joan Yago,
ressenyada per
Francesc Foguet

LA GALERIA

música Carles Dénia • art Espècies expositives • gastronomia Gastroerrors

A *Torero d'hivern* hi ha misèries i triomfs quotidians, carretades d'humor, personatges obsessius i alguns clatellots a alguna cosa similar al sistema i al món editorial, que coneix bé. Ara Adam és cap de premsa del segell Edicions de 1984. Alguns dels relats beuen del blog que escrivia com a Subal Quinina, el seu nom també a Twitter, per on treu el cap amb fruïció i el mateix esperit irònic.

—Molts contes semblen fer un cert elogi a la capacitat de resistència diària. Per què aquest elogi?

—Perquè jo ho sóc. Em considero un resistent. Algú, en algun moment, m'havia dit que era un homenatge als *losers*. No hi estic del tot d'acord. És un homenatge als herois d'oficina, que és diferent.

—Què entendríem per herois d'oficina?

—Gent subalterna, gent en principi gris però que té un gran món interior. La gent està acostumada a veure ombres darrere d'un taulell. I jo sóc el primer a veure-les. Però si fas una mica d'exercici d'alteritat i et poses a la pell de l'altre, veus un paio que està *pringant* i que després d'aquestes vuit hores té una vida.

—Diria que el punt súbdit és el que uneix una certa generació d'entre 30 i 40 anys?

—Suposo que sí. Nosaltres som de la generació que hem estat joves fins ben bé els 30 anys. Estem molt ben educats. Estem educats per la generació que va lluitar contra el franquisme, que ha fet la Transició. I potser ens falta l'arrogància de la gent que ens ha educat. Sembla que estiguem al seu servei. Ens falta fer un cop de puny a la taula. I com que som tan ben educats, no és que ens faci mandra, és que ens fa por.

—Davant les misèries quotidianes que assetgen els protagonistes dels contes, la salvació és el sentit de l'humor?

—La salvació és escriure-ho, donar fe, donar fe que sí, que potser som els humiliats però que ho sabem. Miro els

Miquel Adam

«La salvació és donar fe que potser som els humiliats però que ho sabem»

Miquel Adam (Barcelona, 1979) diu que no té imaginació ni memòria i que per això *Torero d'hivern*, el seu llibre de debut, aplega contes enfilats per una certa idea d'autoficció, un "mirar-se el melic". Després de quedar embarrancat amb el que ell mateix anomena "la puta novel·la", va fer un tomb cap als relats.

Entrevista d'Anna Ballbona

Torero d'hivern
MIQUEL ADAM

Edicions de 1984
Barcelona, 2015
Narrativa, 256 pàgines

que ens segueixen i detecto horroritzat que ells no ho saben. Ells es pensen que el seu lloc a la vida és obeir, sempre. Nosaltres, com que hem albirat l'estat del benestar que se'ns escapava, almenys sabem que hi era.

—Per tant, els contes són una mena de venjança literària, de passar comptes?

—Sí, però la ironia em serveix per acusar-nos a nosaltres mateixos. O sigui, els culpables som nosaltres. Nosaltres, si tinguéssim el poder que tenen els que tenim a dalt, probablement faríem exactament el mateix. Hi ha un conte, el del president d'escala, que té un gir al final, quan qui exerceix el poder és algú que en principi mai l'ha tingut.

—Hi ha diferents homenatges literaris en aquest llibre. Potser un dels més grans és a Dovlàtov. Més enllà del conte que li dedica, hi ha alguna cosa de Dovlàtov aquí?

—Sí. I vull trencar una llança contra el tòpic periodístic [riu], que diu que són contes d'autoficció. Naturalment que ho són. Com si això fos una espècie de cosa a tenir en compte. Dovlàtov, tota la seva vida va escriure sobre si mateix, important-li ben poc si els personatges dels seus contes eren coneguts o no, o si era ell o no. Els amics que hi surten no eren precisament el Brodsky o gent que un lector català pugui saber qui són. Eren els seus amics periodistes i posava noms i cognoms. I del Dovlàtov m'interessava aquesta llibertat que ell tenia per fer autoficció sabent que ningú entendria de què parla. Els personatges no són coneguts. Just ara acabo de llegir *El Regne* del Carrère. I un s'adona iriu quan en Carrère subratlla que l'autoficció està a la Bíblia, no és nova. Lluc, quan escrivia el seu Evangeli, s'autoficcionava.